

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Αποστολικοί Αντίλαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com

www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 4 Οκτωβρίου 2026

Β' Λουκά

Άγιος Ιερόθεος ο Αρεοπαγίτης, πρώτος Επίσκοπος
Αθηνών, Άγιος Ιερομάρτυρας Πέτρος, Άγιοι
Μάρτυρες Άδανκτος και Καλλισθένη

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 839

Β' Λουκά

Απόστολος: Πρὸς Κορινθίους Β', θ' 6-11 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Λουκᾶν, ΣΤ' 31-36

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Έκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ
καρδίᾳ, μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης·
ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός»
(Β' Κοριν. 9,7).

Απευθυνόμενος στους Κορινθίους ο
Απόστολος Παύλος θίγει ένα βασικό
θέμα στο Αποστολικό ανάγνωσμα, το
θέμα της ελεημοσύνης. Με αφορμή τη
συλλογή εισφορῶν για την Εκκλησία
των Ιεροσολύμων και την ολόθυμη
ανταπόκριση των Κορινθίων, ακόμη κι

από το υστέρημά τους, ο Παύλος εισέρχεται στον πυρήνα, θα λέγαμε,
της άσκησης σε αυτήν την αρετή, μιλώντας για τις προϋποθέσεις και τον
τρόπο.

Εκείνος, ο Κύριος, φτώχυνε για να πλουτίσει εμάς. «Άδειασε» από
τη δόξα Του, φορώντας το φτωχό ανθρώπινο σχήμα, δια του οποίου
έγινε γνωστός, για να γνωρίσουμε εμείς τον πλούτο Του. Αναπλήρωσε
τα υστερήματά μας, θεράπευσε τα τραύματά μας, τραυματιζόμενος
θανάσιμα ο Ίδιος. Ανέστη και μέσα στο αναστάσιμο φως Του όλοι

πλουτίσαμε. Κατ' αναλογία οφείλουμε να Του μοιάζουμε. Να ελεούμε με όλη μας την καρδιά τους αδελφούς που υστερούνται, όχι με το ζόρι και με δυσθυμία. Δεν πρέπει να βοηθά ο χριστιανός με λύπη, διότι αναγκάζεται να δώσει ή από οίκτο για τη δυστυχία του αδελφού του: **«Ἐκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ, μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης· ἱλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός»** (Κορ. 9,7), ούτε αναγκαστικά, διότι τον παρακολουθούν ελεγκτικά μάτια γύρω του ή πιεζόμενος από το φόβο του Θεού, όπως ο δούλος, που από φόβο υπακούει στον κύριό του. Δίνει όμως με ιλαρότητα, με χαρά και προθυμία ψυχής.

Η χαρά δε αυτή προέρχεται από την ικανοποίηση, ότι χρησιμοποίησε τα αγαθά του κατά το θέλημα του Θεού. Να μην περιμένουμε ανταπόδοση, και μάλιστα είναι πιο σημαντικό να συνδράμουμε από το υστέρημά μας, παρά από το περίσσειμά μας, όπως ο Ίδιος ο Χριστός σχολίασε για το δίλεπτο της χήρας όλο κι όλο το βίος της, που υπερέβηκε σε αξία τις άλλες ελεημοσύνες. Άλλωστε, αδελφοί μου, ο Θεός φροντίζει με τρόπους που Εκείνος γνωρίζει τα πλεονάσματα μας, αφ' ενός να αναπληρώνουν τα υστερήματα των άλλων, και τα δικά τους πλεονάσματα και όχι μόνον επί υλικών αγαθών, ώστε κι εκείνος που μάζεψε πολύ δεν έχει υστέρημα, επέρχεται έτσι μια ευλογημένη και κατά Θεόν εννοουμένη ισότητα: **«Δυνατὸς δὲ ὁ Θεὸς πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς, ἵνα ἐν παντὶ πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύητε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν»** (Β' Κορ. 9,8).

Ο Απόστολος Παύλος, καθώς είδαμε, καθορίζει και την πρακτική της αγάπης προς τον υστερούντα αδελφό μας, δίνοντάς μας το ήθος της χριστιανικής φιланθρωπίας. Ο χριστιανός δίνει αφειδώλευτα και πλουσιοπάροχα, ανάλογα βέβαια με τις δυνατότητές του. Λέγει ο ιερός Χρυσόστομος: **«οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς τοὺς πλησίον οὕτως ἔλεεῖν δεῖ, κατὰ τὸ μέγα ἔλεος τὸ παρ' ἡμῖν· οἱ γὰρ γενώμεθα περὶ ὁμοδούλους, τοιούτου τευξόμεθα τοῦ Δεσπότου. Ποῖον δὲ ἔλεος μέγα; Ὅταν μὴ ἐκ περισσεύματος δῶμεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὑστερήματος;»**. Όσο πιο πολύ αγαπάμε εμεῖς τους υστερούντας αδελφούς μας, τόση αγάπη θα δείξει και σε μάς ο Θεός.

Από την πρακτική όμως της αγάπης μάς βοηθάει ο Παύλος να προχωρήσουμε και στη θεολογία της αγάπης. Ο Παύλος ονομάζει τη δόση του πιστού σπόρο: **«Τοῦτο δέ, ὁ σπείρων φειδομένως φειδομένως**

καὶ θερίσει, καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει» (Β Κορ. 9,6) καὶ ἔχει συγκεκριμένο λόγο γι' αὐτό. Ὅποιος σπέρνει, θερίζει περισσότερο καρπὸ. Ἐτσι κι αὐτὸς που δίνει με ἰλαρότητα, εἶναι βέβαιος ὅτι θα πάρει περισσότερα καὶ σπουδαιότερα ἀπὸ τὰ υλικά που χαρίζει, τὴν ἀφθαρτὴ καὶ ζωοποιὸ Χάρη του Θεοῦ. Ὁ ἐλεὼν γίνεται μέτοχος τῆς φιλανθρωπίας του Θεοῦ καὶ ονομάζεται, καταχρηστικά, κι αὐτὸς φιλάνθρωπος, γιατί γίνεται κοινωνὸς τῆς Θείας ἀγάπης. Τὰ χέρια του ἀγιάζονται, γιατί γίνονται χέρια του Θεοῦ. Ὅπως δε τὰ χέρια του ἱερέα ἀγιάζονται, τεμαχίζοντας τὸν Ἅγιον Ἄρτον πάνω στὴν Ἀγία Τράπεζα, ἔτσι καὶ ὅταν ἐλεοῦμε, τὰ χέρια μας τεμαχίζουν τὸν υλικὸ ἄρτον με δικαιοσύνη καὶ ἀγιάζονται ἀπὸ Εκείνον, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ὁ υλικὸς ἄρτος.

Ὅποιος δίνει με **ἰλαρότητα** ζεῖ ἓνα συνεχές θαῦμα. Του χαρίζει ὁ Θεὸς ἀνέλπιστη περίσσεια, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ «περισεύειν εἰς πᾶν ἀγαθὸν ἔργον». Ἐτσι ὅ,τι συμβαίνει στὰ πνευματικά, πραγματοποιεῖται καὶ στὰ υλικά. Ὅπως αὐτὸς που διδάσκει, ὄχι μόνο δε χάνει κάτι, ἀλλὰ διπλά διδάσκεται καὶ οικοδομεῖται, ἔτσι καὶ ὁποῖος δίνει ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ, που του ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός, βλέπει ὅπως τὸν προφήτη Ἡλία νὰ μὴ στερεῦει τὸ λάδι ἢ τὸ αλεύρι (Γ' Βασιλ. 17,14). Αὐτὸ τὸ θαῦμα τὸ ξέρει, τὸ ζεῖ ὁ λαὸς μας, που ζυμώθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέσα στο πνεῦμα τῆς ανοιχτόκαρδης φιλοξενίας καὶ ἀγάπης. Μὴ ξεχνάμε, ἀγαπητοί μου, πως οἱ πρόγονοί μας ἀφιέρωσαν τὴ φιλοξενία στὸν «Ξένιον Δία». Τὸ δε καὶ σπουδαιότερο, ὅμως, τὰ υλικά ἀγαθὰ, που ὁ πιστὸς μοιράζει, γίνονται γι' αὐτὸν πνευματικά ἀγαθὰ, χάρις κι εὐλογία. Ἐτσι ἡ ζωὴ του καταξιώνεται σὲ ἀληθινὴ Ευχαριστία, στὴν ὁποία με τὴ δύναμη του Ἁγίου Πνεύματος μεταβάλλεται ἡ υλικὴ προσφορά σὲ χάρις **του Ἁγίου Πνεύματος**.

Ὁ Χριστὸς μέσα στὴν πανσοφία Του γίνεται ὅ,τι ὁ καθένας μας χρειάζεται καὶ ὁ χριστιανὸς κατὰ χάρις γίνεται, ἀν ἀφήνεται ὀλοκληρωτικά στὸ θέλημα του οὐράνιου Πατέρα, ὅ,τι χρειάζεται ὁ πλησίον του, διότι φωτιζόμενος ἀπὸ τὴ χάρις του Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ὅλος νους καὶ ὅλος φως, Φως Χριστοῦ, καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ φως, ἔχοντας μεταμορφώσει τὰ πάθη του, κατανοεῖ καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς ἀνάγκες τοὺς. Ἐξω ἀπ' αὐτὸ τὸ φως, ὅλα εἶναι σκοτεινὰ καὶ ἀκατανόητα.

Μέσα στὴν Ἐκκλησία «εἷς ἄρτος, οἱ πολλοὶ ἐσμεν», γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς τῆς, προσφέρουμε τὸν εαυτὸ μας στὸ Θεό, κι Εκείνος μᾶς εὐλογεῖ καὶ ἀντιπροσφέρει ἑκατονταπλάσια, ὄχι μέσα στο πνεῦμα «τοῦ

δοῦναι» και «λαβεῖν», αλλά μέσα σ' έναν παροξυσμό αγάπης. Δεν μπορεί να ησυχάσει ο εκκλησιαστικός άνθρωπος, όταν γνωρίζει ότι ο συνάνθρωπός του υποφέρει και θλίβεται, είτε υλικά είτε πνευματικά. Δεν μπορεί ο πνευματικός, δηλαδή ο εκκλησιαστικός άνθρωπος, να σκανδαλίζεται όταν περιφέρεται ο δίσκος μέσα στη Θεία Λειτουργία για την κάλυψη των αναγκών του εκκλησιαστικού Σώματος. Η περιφορά του δίσκου είναι μια βαθύτητα εκκλησιαστική ενέργεια, μια λειτουργική πράξη, που ανάγεται στην αρχαία χριστιανική εποχή, ας θυμηθούμε τις «αγάπες» των πρώτων χριστιανικών χρόνων, και δεν αντιλαμβάνεται, πράγμα πάρα πολύ εύκολο σήμερα, μια εποχή που εκθειάζει τα φαινόμενα. Ενοχλείται τάχα, διότι ίσως περιφρονείται από τη φασαρία ή την εγκόσμια θρησκευτική του απάθεια. Δε θα κάνω άλλα σχόλια, τα λόγια περιιττεύουν.

Η ελεημοσύνη είναι υλική κάποιες φορές και κάποιες άλλες πνευματική. Αν και δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε στεγανά το υλικό από το πνευματικό, διότι δεν υπάρχει πνευματική δραστηριότητα που δεν έχει αντίκτυπο στον υλικό κόσμο, όπως δεν υπάρχει υλική δράση χωρίς πνευματικές παραμέτρους, άλλωστε κι εμείς οι άνθρωποι είμαστε ψυχοσωματικοί. Ωστόσο διακρίνω και την πνευματική ελεημοσύνη, όπως τότε που ο άνθρωπος προσεύχεται εντατικά για τους συνανθρώπους του, με πολύ ζέση.

Το ενδιαφέρον για τον πλησίον, εικόνα Θεού, φλογίζει τότε τα σπλάχνα του ελεήμονος ανθρώπου ως άυλο πυρ και η καρδιά του απλώνεται στο αχανές πεδίο της κατά Χριστόν αγάπης, μέσα στην οποία στεγάζει όλους τους αναγκαιούντες. Ο Μέγας Βασίλειος έτσι καθόρισε τη ζωή των ανθρώπων: **«Κανείς μας δεν είναι αυτόρκης, αλλά χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλο για την απόκτηση των αναγκαίων. Διότι ο Δημιουργός όρισε να έχουμε ο ένας την ανάγκη του άλλου για να συνδεόμαστε μεταξύ μας»**. Ο Παύλος γράφει: **«έν παντί πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἀπλότητα, ἥτις κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ»** (Β' Κορ. 9,11). Δηλαδή: «Έτσι δε να γίνεσθε πλούσιοι εις κάθε καλό έργον, εις κάθε γενναιοδωρία, η οποία συνεργεί δια μέσου ημών, που εξυπηρετούμε αυτήν την διακονία, να εκφράζονται ευχαριστίες προς τον Θεό».

ΑΜΗΝ!